

trvalost nějakého zaměstnání jest zajisté opakem prací a služeb konaných jen příležitostně. Nelze však tvrditi, že by i pravidelné a trvalé zaměstnání nemohlo býti zaměstnáním vedlejším, neboť bylo by pak nutno připustiti, že by táž osoba měla několik zaměstnání hlavních, což by zřejmě intenci předpisu § 1 odst. 1 zák. nemoc. odporovalo. Jest tedy i tenkrát, jde-li o zaměstnání trvalé a pravidelné potřebí ještě nějakých okolností dalších, které by odůvodňovaly, aby uznáno bylo zaměstnání hlavní (a contr.: v e d e l j š í).

Takovéto okolnosti mohou býti v jednotlivých případech různé. Tak zejména bude zpravidla uznati za hlavní takové zaměstnání, které zabírá větší část obyčejné pracovní doby a zároveň poskytuje větší část pravidelného příjmu, nebo které podle běžného nazírání jest rozhodné pro zařazení do určité sociální třídy (dělníka, veřejného zaměstnance, živnostníka a pod.).

Z provedeného řízení, jež vztahovalo se i na jiné cestáře než ty, jichž se týká nař. rozhodnutí, vyplývá jasně, že mnozí cestáři mají jiné zaměstnání, jež zřejmě zabírá větší část doby pracovní; již z toho, zejména však z nepatrného poměrně výdělku, jaký z cestářství plyne, nutno jest usuzovati, že nejde při něm o nějakou práci soustavnou, pravidelně delší doby vyžadující, nýbrž, jak také stížnost uvádí, o jednotlivé úkony, jich udržování cest podle daného stavu právě vyžaduje. Tyto okolnosti však nasvědčují tomu, že cestářství, tak jak jest v okrese ž-ckém upraveno, již podle své povahy provozuje se — aspoň pokud jde o tak zv. cestáře »provisorní« — jako zaměstnání vedlejší, vykonávané za účelem »vedlejšího« výdělku. Za tohoto stavu věci nemůže ani skutečnost, že příjem z cestářství jest jediným zjištěným nebo snad i zjištěným příjmem v p e n ě z í c h pro cestáře na počátku jmenované, tomuto jejich zaměstnání dáti povahu zaměstnání hlavního. Poukazuje-li nař. rozhodnutí k tomu, že mezi cestáři a st-lkou jest trvalý poměr na základě něhož oni věnují své síly zaměstnavateli a tento jim poskytuje mzdu, sluší podotknouti, že tato okolnost jest právě charakteristická jen pro trvalost a pravidelnost zaměstnání, sama o sobě však nepřipouští závěr o tom, je-li zaměstnání to hlavním či vedlejším.

Nebyly tedy v daném případě zjištěny nijaké momenty, jež by — přistupující k nesporné trvalosti a pravidelnosti zaměstnání cestářů — dodávaly zaměstnání tomu ještě také povahu zaměstnání hlavního. Jestliže pak úřad přes to zaměstnání jejich pokládal za zaměstnání hlavní, musil soud míti za to, že vycházel z nesprávného výkladu cit. předpisu § 1 nem. zák., a zrušil proto nař. rozhodnutí na výkladu tom založené jako nezákonné.

Č. 4828.

Nemocenské pojišťování. — Zdravotnictví (Slovensko): Okr. nemocenská pokladna je povinna platiti za svého člena léčebné útraty nemocniční, třebaš jde o léčení proti vzteklině.

(Nález ze dne 25. června 1925 č. 4735).

V ě c: Finanční prokuratura v Praze v zastoupení ministerstva veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a v zastoupení všeobecné státní

nemocnice na Král. Vinohradech proti župnímu úřadu ve Zvoleni stran náhrady nákladů vzniklých ošetřováním Ondřeje G. v Pasteurově ústavě.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím okr. úřadu v Levicích z 27. září 1924 bylo vysloveno, že dle bodu c) § 3. zák. čl. XXI z r. 1898 dosud nezaplacené útraty vzniklé léčením Ondřeje G. v Pasteurově ústavě při státní nemocnici na Král. Vinohradech, jest povinna platiti okr. pokladna v Levicích pouze polovici, kdežto další polovici má platiti krajinský léčební fond. Rozhodnutí toto bylo odůvodněno tím, že § 3. zák. článku XXI. z r. 1898 bod c) stanoví, že mimo choleru a mor polovici útrat, které jsou spojeny se stálými zařízeními, sloužícími k ochraně proti nakažlivým chorobám a k zamezení šíření se těchto chorob, jako desinfekční ústavy, má nésti krajinská základina pro ošetřování nemocných (zemský léčební fond pro Slovensko a Podk. Rus).

Nař. rozhodnutím župního úřadu ve Zvoleni bylo odvolání státní všeob. nemocnice na Král. Vinohradech zamítnuto a rozhodnutí I. stolice z jeho důvodů potvrzeno.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou shledal nss důvodnou.

Nař. rozhodnutí dovolává se ustanovení § 3. bod c) zák. článku XXI/1898, jenž jedná o náhradě nákladu za léčení chorob rychlého a žilivých. Předpis tento však článkem XIX z r. 1907 pro obor sociálního pojištění vůbec nebyl recipován. Neboť § 206 zák. čl. XIX z r. 1907 zachoval v platnosti, pokud jde o pojištěnce podléhající obligatornímu pojištění, jen ustanovení § 9 zák. čl. XXI z r. 1898, o nákladech za nemocniční ošetření osob duševně chorých. Třeba proto daný případ, ježto speciálního předpisu o léčení antirabickém není, posuzovati podle všeob. ustanovení § 59 zák. čl. XIX/07. Dle tohoto předpisu útraty ošetřování a zaopatření nemocných členů v nemocnicích veřejných nebo práva veřejnosti požívajících ve výměře dle poslední třídy jdou a to zcela na vrub okr. pokladny dělníky pojišťující pokud se týče zemské úřadovny pro dělnické pojištění.

Jest mimo spor, že ošetřený Ondřej G. byl členem okr. nemocenské pokladny v Levicích, že ošetřován byl ve všeob. veř. nemocnici na Král. Vinohradech od 14. března do 2. dubna 1922 celkem 20 dnů za denní taxu 25 K, čímž povstaly léčební útraty 500 K. Výrok žal. úřadu, jímž vysloveno bylo, že okr. nem. pokladna v Levicích jest povinna všeob. veř. státní nemocnici na Král. Vinohradech nahraditi pouze polovici těchto útrat za ošetřování jeho, odporuje tudíž zákonu, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 4829.

Pensijní pojišťování. — Církevní věci: I. * Zaměstnanci statků církevních (biskupství vatislavského) jsou zaměstnanci zákonně uznané náboženské společnosti ve smyslu § 2 č. 3 zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. — II. O právní povaze církevního jmění v církvi římsko-katolické.

(Nález ze dne 25. června 1925 č. 9720.)